

30 Lam

udbydes i Licitation til Sanatoriet. Mindste Vægt 12 kg. — Tilbud sendes til Sanatoriet inden 1. Oktober.

Fiskimenn eiga at ænsa eftir, at oljukklaðini eru merkt **V. T.**, ti tað tryggjar dygdagóð oljukklað.

Flyveren Costes.

DEN dansk-franske Flyver **Leth Jensen**, der som bekendt deltog i Verdenskrigen paa fransk Side og som senere bosatte sig i Paris, afsluttede i Gaar et Besøg i Danmark.

— Er De stadig Flyver? spurgte vi.

— Nej, nej, lod Svaret. Og det af flere Aarsager. Den væsentligste er den, at det at være Flyver i virkeligt europæisk Format — og det skal man jo gerne være, hvis man i det hele taget skal være Flyver — kræver ganske særlige Evner af sin Mand. Kun ganske enkelte driver det saa vidt, for Eksempel en Mand som **Costes**, der nu satte over Andedammen Han havde den Energi, der skulde til for at fortsætte som Flyver, efter at Krigstidens Anspændelse var overstaaet. Dertil kommer, at hans Evner som Flyver rækker langt ud over det almindelige.

Han var den eneste, der kunde gøre det.

— Jeg vil ikke betænke mig paa at sige, at han for Øjeblikket var den eneste af samtlige franske Flyvere, der havde Betingelser for at gennemføre Amerika-Flyvningen.

Hvis Folk blot kunde drømme om, hvor store Besværligheder der gaar forud for en saadan Flyvning i Retning af Tilrettelæggelse og Beregninger. — Naa, heldigvis kom han over. Jeg blev straalende glad, da jeg hørte det.

— Kendte De selv **Costes**?

— Ja, han var allerede fra Krigens første Aar en af mine gode Venner. Jeg har længe ventet, at han skulde have noget stort.

— De er bosat i Paris?

— Ja, ja, jeg hører til dér, men min Kone og jeg kan daarligt undvære en lille dansk Afstikker en enkelt Gang. Vi maa herop et lille Svip for at mærke Skumsprøjet fra de danske Kyster.

En Karburator i Frankrig af Mærket „Jensen“.

— Er det ikke lidt trist helt at skulle sige Flyvningen Farvel?

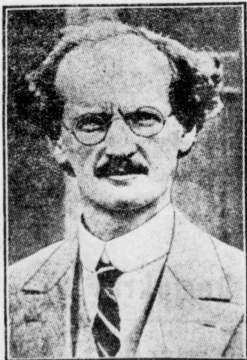
— Aah, hvad. Jeg har nok at gøre med mine Karburatorer til Automobil-ler.

— ???

— Ja, jeg er Karburator-Fabrikant. Den hedder „Jensen“, og jeg begyndte Fabrikationen for 5 Aar siden.

— I Paris?

— Ja, i Februar i Fjor optog vi Storfabrikation i et Fabrikskompleks ca. 85 km fra Paris. Mine Kunder a de store Automobilfabriker, og jeg beskæftiger allerede nu 150 Arbejdere, der fremstiller ca. 100,000 „Jensen-Karburatorer“ om Aaret.

Den belgiske Universitetsprofessor Piccard, der med en særlig konstrueret Ballon skal foretage en enestaaende Luftrejse. Han vil forsøge at naa ca. 2 Mil op i Verdensrummet.

Et Hjertesuk.

Fra en lille Ekspeditrice.

— Jeg er ikke utilfreds med min Løst som Ekspeditrice — tværtimod. Er man lidt af en Psykolog, kan Arbejdet bag Disken give en Lejlighed til interessante Studier af ens Medmennesker. Men naar man har staaet ret op og ned i en 6—8 Timer og har ekspederet mere eller mindre urimelige Kunder, bliver ens humanitetske Sans noget sløvet.

Min Afdeling er en udpræget Dameafdeling, sa jeg kender ikke videre til at ekspedere Mænd — de skal efter Sigende være de behageligste, fordi de i Forvejen ved, hvad de vil have. Men paa den anden Side gaar de fornærmet, hvis vi ikke straks har den Ting, de ønsker. Kvinder kan man bedre faa til at købe noget helt andet end det, de kommer efter!

Den bedste Kunde.

Den maskuline Kvinde er den letteste af mine Kunder. Hun ved lige som Mændene i Forvejen, hvad hun vil have, hvor meget det maa koste, og hvilken Farve det skal have. Hun giver en kort, klar Besked om det, hun vil købe, faar det og gaar uden videre Snak igen.

En meget vanskelig Kunde er Kvinden, der ikke selv ved, hvad hun vil have. Hele Lageret trækkes frem for hende. Og netop som man tror, at nu er Sagen i Orden, kommer hun i Tanker om, at et helt andet Stof og Farve vist i Grunden klæder hende bedre. Og saa begynder hele Forestillingen forfra. Tilslidst munder hun noget om, at hun vil tænke over det — og gaar — uden at komme tilbage. Hvis det er daarligt Vejr, har hun antageligt blot tilbragt den halve Time i Forretningen for at være i Tørvejr!

Og den værste.

Den ubehageligste af alle Kunder er dog den voksne Datter, som gaar i Butikker med sin Moder. Datteren ved som Regel meget bestemt, hvad hun vil have og er fast besluttet paa at faa det. Og Moderen er i ni af ti Tilfælde lige saa fast besluttet paa, at Datteren skal have den Hat eller Kjole, som Moderen bedst kan lide. Resultatet er ofte, at Moder og Datter kommer ud i et Smaaskændel, som den stakkels Ekspeditrice saa maa søge at afværge saa godt, hun formaar, bl. a. ved at faa dem til at købe baade det, Datteren vil have, og det, Moderen synes bedst om!

Men trods alle Ærgrelser er det alligevel morsomt at være Ekspeditrice. Og en tilfreds Kunde kunde faa mig til at glemme adskillige utilfredse og urimelige do.

Y. P.

MED FORNUFT

Ønsker man at virke sommerligt paalet med et Islet af Fornuft, kan man vælge en af disse Uldrepe-kjoler i luse Pastelfarver og er formodet det uldne Stof ogsaa garanteret mod Efteraarets Slud, naar Kjolen bæres senere hen. Begge to er keikke og unappigeagtige. Nummer et er skåret ud og sat sammen i en morsom vesteliggende Dekoration. Nummer to giver en morsom lide til Variation af den læggede Nederdel, der igen er bleven moderne.

Frá klippfiskamarknaðinum.

Barcelona-marknaðurin. Samkvæmt kunningdøring frá uttanríkisráðnum av 1. sept. vóru atflutt í aug. 225 tons av føroyskum fiski, 1.335 tons av íslenskum. Umsetningurin var tøluliga góður; prisirnir til at byrja við 101—106 pesetas, men vegna nógvan fisk á marknaðinum og stóran atflutning fell prisurin, so at hann 1. sept. var notaður 98—104 pesetas pr. 50 kg ab. lager. (1 peseta er nú 40,75 oyr.). Birgðin har var 1. sept. ca. 800 tons.

Frá Íslandi verður stóðugt roynt at flyta inn frystan torsk til Barcelona; men solan gongur ikki sera væl enn.

Kappið um marknaðin.

Í norska dagblaðnum »Aftenposten« stóð 2. sept. so áhugavert grein um kappið millum Noregs og Íslands um klippfiskamarknaðin í Portugal, at uttanríkisráðið hevur hildið hana verða at kunngera, og av sonnum er hon tað eisini verd, serstakliga fyri okkum Føroyingar, sum merkjligt nokk ikki lata við okkum koma, tá grannalondini leggja dýn á at vera hvørt øðrum fremri á teim marknaðum, sum eisini eru okkara ella áttu at verði okkara. Rætt nokk er okkara framleiðsla so smávægis í samanburði við teirra, at tað, vit hava at selja, oftast fer í gløppini, har tað hvørur og fær lán prís, sum kappið teirra millum hevur skapt; men tað er tó ikki rætt, at vit ikki halda okkum vitandi um, hval fyrirfer, tí okkara fiskur átti og kundi verði ein kvalitetsvara, sum fekk sín prís vegna góðsku sína. — Í mongum tilfellum er hon tað eisini, men prisurin kemur ikki Føroyingum tilbestar. — Hin spjadda og ósambarliga solan í samanhangi við ovlinan ans fyri vraking og teim kravum, sum gjord vera á teim ymissu marknaðum, eru tilsamans atvoldin at okkara hvettisliga stóðu klippfiskasoluni viðvíkjandi.

Í áðurnevndu norsku blaðgrein verður fyrst peikað á, at Íslendingar eru á veg at taka marknaðin í Oporto av Norðmönnum; ja enn tó eisini í Lisabon, eins og teir hava gjørt í Spaniu, har Noreg er heilt útrokað. Um grundina til hetta ringa lag skriar »Aftenposten«:

»Grunnen til Íslands fremgang paa det portugisiske marked opgis á være, at de er mere lydhore overfor markedets krav, behandler sin fisk bedre, og hvad ikke er det minst vigtige, sælger billigere så længe de konkurrerer med nordmændene. Island har desuden den store fordel, at der i landet bare er 6 klippfiskeeksportører. Et av disse firmaer, A/S. Kveldulfur, Reykjavik, har en årlig eksport av klippfisk, som er næsten halvparten av den samlede norske eksport. I Norge kan man regne med 49 eksportfirmaer, nemlig 2 i Bergen, 18 i Ålesund, 23 i Kristiansand, 1 i Molde og 5 i Bodo.«

Er tað nú ikki ræðiligt, tá talan er um hesa hovuðsgrund til at standa betri ella ringari at víggji í kappinum um klippfiskamarknaðin, at vit, sum eru teir minstu og veikastu, skulu gera okkum ringast stillaðar av sjálv-

andi? — Eftir Føroya Adressubók fyri 1930 eru her í Føroyum 104 eksportarar!

»Aftenposten« skriar víðari:

»Konkurransen mellem de mange eksportører bidrager naturligvis ofte til at man opnår lavere pris enn man ellers vilde opnådd. Der klages desuten over

at fler eksportører sendes andre størrelser end markedet vil ha, betegner fisk for det som den ikke er o. s. v.«

Hetta, sum so mangt annað, mælir okkum Føroyingum til at taka okkum saman í nokur fá ella bert eitt exportfelag. Annars verða vit brátt aftast á hala.

Lýsingar

D. F. D. S.

S/S „Sleipner“s Fartplan

i November og December 1930.

Afgang fra København 4. Novbr. og 2. Decbr.
- Thorshavn 17. - og 15. -
Ankomst til København 24. - og 22. -

DET FORENEDE DAMPSKIBS-SELSKABS
EXPEDITION I THORSHAVN

Firestone

Footwear Company.

Hin nýggi fiskimannastývlin

Pacific

er gjordur av frágera seigum gummi og trároyndur.

Hann er
heimsins sterkasti.

UMBOÐSMAÐUR FYRI

FØROYAR:

POUL HANSEN

Telf. 61. Thorshavn. Telf. 61.

Telegr. Veritas.

ABALGOYMSLA:

BERNHARD KJØR

Gøthersgade 49, Montergaarden
København K.

Telegr. Holmstrom.

Kommunal Incassator.

Til 1. Oktober d. A. anlages en mandlig Incassator til Om-bæring af Regninger, Incassation af Regningsbeløb, Afledning af Elektricitetsmaalere m. m. Den aarlige Løn udgør 1200 Kr. Nærmere Oplysninger faas ved Henvendelse til Byrådskontoret.

Ansøgning indsendes inden den 30. ds. Kl. 6 Eftm. til Udvalget for Kasse- og Regnskabsvæsen.

Thorshavn Byråds Udvalg for Kasse- og Regnskabsvæsen, den 20. September 1930.

Det kender vi alle, det gamle Blad, som gør Tiden kort og Hjertet glad.

Ugens Nyheder

Kvartalet i rette Tid og at anbefale „Ugens Nyheder“ til Slægt og Venner. Nu begynder jo den rigtige Læseid.

Ugens Nyheder koster kun 1 Kr. 75 Øre for hele Oktober Kvaltet og bestilles hos Posten og Bladforhandleren.

ÍS VIRKI

keypir góðar, fersksaltaðar lippur — lippurnar mega í salt skjótast møgult. — Prisurin liggur um 50 oyr. kg.

ÍS VIRKI

Lýsið í

„Føroya Social-Demokrat“!